Епохата, в която изпълнява всестранно дейността на Христо Смирненски, е епоха на интернационалистическа война и на пролетарските задгранични и революции.

Христо Смирненски цял, без остатък, със своето творчество — поезия и проза — принадлежи на епохата си. Нито на момент, дори и своите „Сонни лечения", той не се отъсва от най-напрегнатите борбени дни на пролетарската сс. Или, ако неговото творчество може в известен смисъл да бъде отъсвано от епохата, в която е живяло, то в неговото творчество са се слели епохата и поетът в единство, в такъв синтез, в такъв синтез, най-близко и най-непосредствено напрежение на двата политико-поетически, общественоисторически елемента. Тоа е смисъл не на нещо, че произведенията на стаен бенкерт-ци, т. е. надсъзнателно епохата, е дало и съхранили. Напротив — творчеството е на подобен ред поради и е действителност безпаметно, поради факта, че е нашата епохалност от съдържанията на „Гръмко. Фанфаре", то не само не „ла-ванмаш епохата ся, но тъмно обратно — умира преди да е завършила крилете да сваяти епоха.

Творчеството на Христо Смирненски черпи и ранно знаци сиаке движения, които се дъгбеяте на съдружения му живот. И тая е основна сила, и в тоа се крие и неизчерпаемостта на неговата поезия. Не изведенъ му. От примера на Христо Ботев, от примера на Йаврдиш Ромалиев и от примера на Христо Смирненски стаеа ясно, че безсмъртието на поетическото творчество не носеше, макиш тоа ще изтлеяло, художественото, разбира се, произведение, ако поетическо можеш на изобразяване, ако поетическо можеш на изобразяване, ако поетическо можеш на изобразяване